

Helga Zepp-LaRouche adresserer EIR-seminar: Præsident Trump: Gør det ikke!! En alternativ amerikansk politik for Caribien 20. november 2025 (EIRNS)

Dennis Speed:

Vi vil gerne gå direkte til panelet og begynde med Helga Zepp-LaRouche, chefredaktør for *Executive Intelligence Review* og grundlægger af Schiller Institutet. Hun taler til os fra Tyskland. Velkommen, Helga.

Helga Zepp-LaRouche:

Vi er samlet her for at præsentere en analyse af farerne ved, at USA går videre og gennemfører en regimeændringsoperation i Venezuela, men vi har også til hensigt at skildre, hvordan verden kan komme ud af denne krise. Operationen i Venezuela, som mere eller mindre er klar til at blive iværksat, hvis man ser på antallet af krigsskibe, der er samlet tæt på Venezuela, er ikke en ting i sig selv. Vi skal huske, at præsident Trump vandt valget, især sin anden periode, med løftet om, at han ville afslutte Amerikas endeløse krige. Og en stor del af hans vælgerbase, MAGA-basen, har grundlæggende til hensigt at insistere på, at han holder fast i denne politik.

Dette sker på et tidspunkt, hvor Trump allerede har enorme problemer med støtten fra sin base, som det blev demonstreret gennem hans angreb på Marjorie Taylor Greene og nogle af hans andre tilhængere i forbindelse med frigivelsen af Epstein-

filerne. Det er altså et meget skrøbeligt øjeblik for præsident Trump at risikere flere splittelser mellem ham og hans base.

Vi skal skelne mellem fortællingen om, hvad der står på spil, og hvad det egentlige problem er. Hvis man ser på de officielle udtalelser, handler det udelukkende om, at Maduro er leder af Cartel of the Suns. Og mens præsident Trump for et par dage siden sagde, at han stadig var åben for direkte forhandlinger med præsident Maduro, udsendte Udenrigsministeriet og Marco Rubio kun få timer senere en erklæring, hvor de erklærede Cartel of the Suns for en terrororganisation og Maduro for dens leder. Dette skal træde i kraft på mandag, hvorved enhver form for militær operation vil blive legitimeret. Der er også rapporter om, at der allerede er givet ordre til hemmelige CIA-operationer i Venezuela osv. osv.

Der er mange militære eksperter, og jeg vil kun berøre det kort, fordi jeg er sikker på, at andre i dette panel vil give mere indsigt i det, men argumentet om, at fentanyl kommer fra Venezuela til USA, kan slet ikke holdes. Der er allerede en enorm international protest over, at det amerikanske militær har ændret sin politik om at opbringe narkobåde og stille de påståede narkohandlere for retten til blot at skyde på disse både og dræbe mennesker. Jeg tror, at i alt 83 mennesker allerede er blevet dræbt uden for enhver juridisk ramme og uden nogen form for retssikkerhed.

Hvis man ser på alt dette, er det store spørgsmål faktisk: Hvad handler det egentlig om? I lyset af de stigende spændinger mellem USA og Rusland, Kina og BRIKS-landene er det bemærkelsesværdigt, at der er en artikel i *Foreign Affairs* skrevet af Elliott Abrams, der afslører det hele på den mest direkte måde, en artikel, der beskriver, hvordan man kan vælte Maduro. Han siger, at at fjerne Maduro i virkeligheden betyder at afslutte Venezuelas samarbejde med Kina, Cuba, Iran og Rusland, fordi Venezuela har givet dem en

operationsbase i Latinamerika. Han rådgiver derfor Trump til at fjerne al tvetydighed og ikke kun bekæmpe symptomerne, som er narkotika, migranter og menneskehandel, men gå efter årsagerne, som er at fjerne Maduro-regimet.

Han (Abrams) fortæller også, at Marco Rubio ifølge *New York Times* hemmeligt mødtes med ledere af Repræsentanternes Hus og Senatet for at fortælle dem, at det ikke er målet at afsætte Maduro. Men han siger, at hvis det ikke er målet, er det meget svært at forklare, hvorfor en så gigantisk armada af amerikanske krigsskibe befinder sig tæt på Venezuelas kyst, og hvorfor man udsteder rejseadvarsler til amerikanske borgere om ikke at rejse til Venezuela og beskriver den interne situation i Venezuela som praktisk talt helvede på jord.

Derefter gentager han, at i betragtning af at Cuba allerede har støttet Maduros bureaukrati og militær mod potentielle kup, står det amerikanske prestige, Trumps prestige og Amerikas troværdighed på spil. Og han opfordrer sine rådgivere til hurtigt at overbevise Trump om, at han allerede er nået til et punkt, hvor der ikke er vej tilbage – spillet er i gang – enten vinder han, eller også vinder Maduro. Jeg synes, det viser den form for manipulation, som man klart kan kalde neokonservative i Trump-administrationen forsøger at udøve, og hvor Marco Rubio åbenbart er en central fortaler.

Jeg synes, det er meget vigtigt, at *Foreign Affairs*, som er det toneangivende magasin for det, man kan kalde det officielle neokonservative etablisement i USA, ganske åbent siger, at problemet er Kina, Cuba, Iran og Rusland. Og det er meget interessant, fordi vi er nødt til at se på det større billede. Og hvad er det større billede? Det vestlige etablisements forsøg på at etablere en unipolær verden ved afslutningen af den kolde krig, baseret på det anglo-amerikanske særlige forhold, som nu har vist sig at have slået fuldstændig fejl.

Der var et gigantisk tilbageslag, fordi alle de

foranstaltninger, der fulgte med dette forsøg på at etablere en unipolær dominans i verden, herunder regimeskift, farverevolutioner, sanktioner, ensidige sanktioner, der ikke var legitimeret af FN's Sikkerhedsråd, våbenisering af dollaren og mange andre lignende foranstaltninger, for ikke at glemme de interventionistiske krige, som f.eks. i Afghanistan, Irak, Syrien og Libyen. Alt dette har sammen med Kinas fremgang ført til en situation, hvor landene i det Globale Syd for første gang så, at de kunne overvinde 500 års kolonialisme ved at alliere sig med Kina, med Bælte- og Vej-Initiativet og med BRIKS-landene, som de nu er i færd med at etablere et nyt økonomisk system med.

Dette tog endnu et stort skridt fremad med SCO, Shanghai Cooperation Organization-mødet den 31. august og 1. september, en organisation, der udtrykkeligt ikke er tænkt som en modvægt til NATO, men er en organisation, der er åben for alle lande, der ønsker at samarbejde, herunder USA og europæiske nationer.

Imidlertid har de vestlige nationer, i hvert fald nogle af dem, især i Europa – koalitionen af villige – åbenbart bundet deres skæbne så meget til det neoliberale system, der forsøgte at skabe en unipolær verdensorden, som imidlertid ikke fungerede. De insisterer på ikke at give op i krigen i Ukraine, ved at insistere på, at Rusland skal lide et strategisk nederlag, selvom alle, der tænker klart, ved, at et strategisk nederlag for Rusland ikke er muligt, da det er den stærkeste atommagt på kloden, og et angreb på Rusland efterfulgt af en global atomkrig og global atomvinter kunne føre til udryddelse af hele menneskeheden.

Derfor har vi nu en situation, der desværre stadig er præget af strategisk tvetydighed. Præsident Trump forsøgte åbenbart at forbedre forholdet til Rusland, hvilket var formålet med hans møde i Anchorage, Alaska. Og netop i går kom nyheden, både fra Steve Witkoff og Kirill Dmitriev, om, at det, der allerede var blevet drøftet i Alaska, nemlig en aftale om at afslutte krigen i Ukraine, ved at indgå en aftale, hvor

Ukraine ville opgive det meste af det territorium, det havde mistet i krigen – Donbass, Krim – og gå med til at halvere sit militær, men til gengæld få sikkerhedsgarantier fra USA, ville være en del af en samlet sikkerhedsaftale, der omfattede hele Europa.

Det er naturligvis blevet afvist af Koalitionens af Villige indtil videre, men det er nu et fornyet forslag på bordet, og det er også meget klart, at Trump-administrationen ønskede at forlade krigen i Ukraine, fordi den krig tydeligvis er ved at være slut, simpelthen på grund af mangel på mandskab. Denne krig er udtømt.

Da USA for nylig offentliggjorde sin nye sikkerhedsdoktrin, sagde den, at hovedvægten i USA's interesser vil være den vestlige halvkugle, hvilket observatører allerede var bekymrede for, kunne betyde, at Latinamerika ikke kun ville blive behandlet som USA's nabo, som Marco Rubio kaldte det forleden, men som den såkaldte baghave, hvorved man ville forsøge at eliminere enhver form for tilstedeværelse eller indflydelse fra Rusland, Kina og andre lande.

Det er altså i denne sammenhæng, at denne operation finder sted. Og jeg tror, at hvis den gennemføres og fører til et regimeskifte, der på den ene eller anden måde driver præsident Maduro ud af Venezuela, herunder militære operationer og hemmelige operationer, kan det føre til en absolut katastrofe for USA. Efter al sandsynlighed vil det absolut forværre alle de problemer, det skulle være et middel mod. Det vil øge fattigdommen, det vil øge narkohandlen, det vil øge migrationskrisen massivt. Det kan føre til en alliance mellem mange latinamerikanske lande mod USA. Og i værste fald kan det føre til en konflikt med Rusland, hvis ikke Kina.

Så det er det, der står på spil. Vi har i meget lang tid fastholdt, at den eneste måde, vi kan komme ud af denne

geopolitiske krise, er at få de vestlige nationer, herunder USA, men også de europæiske nationer, til at stoppe den geopolitiske konfrontation i forsøget på at inddæmme Kina og Rusland og andre BRIKS-lande og i stedet skifte til et samarbejde.

Hvis USA ville droppe forsøget på at drive Kina ud af Latinamerika og i stedet begynde at samarbejde med Bi-Oceanic Railway, udnytte det faktum, at Kina med succes har bygget Chancay-dybhavshavnen i Peru, og blot acceptere den type infrastrukturprojekter, der har været på bordet siden Alexander von Humboldt i det 19. århundrede, og som ville fjerne årsagen til migration, fordi det ville give folk en tilskyndelse til at blive hjemme og opbygge deres egne økonomier. Så kunne alle problemerne løses.

Det ville i grunden betyde, at præsident Trump ville vende tilbage til sin MAGA-politik, Make America Great, ved at koncentrere sig om den økonomiske opbygning af USA. Og man kan kun håbe, at fornuftige kræfter, både inden for USA og i hele den vestlige halvkugle, kunne samarbejde om at sætte det på dagsordenen.

Så jeg vil stoppe her og give ordet til andre.

Helga Zepp-LaRouches afsluttende bemærkninger:

Spørgsmålet om integration er blevet rejst af både Dennis og hr. Almeida, og jeg synes, det er et meget vigtigt begreb i øjeblikket. For da López Portillo inviterede min mand til at hjælpe ham med at forsvare pesoen mod kapitalflugt, reagerede min mand ikke kun på det ved at skrive et program til forsvar for Mexico, men også til integration af hele Latinamerika. Han kaldte det *Operation Juárez* med henvisning til det historiske samarbejde mellem Benito Juárez og Lincoln for at understrege den grundlæggende fælles interesse mellem de forskellige dele af Amerika.

López Portillo begyndte at gennemføre Operation Juárez den 1. september 1982. Han indførte kapitalkontrol og ønskede at fortsætte, men hans embedsperiode sluttede for tidligt til, at han kunne gennemføre hele programmet. Problemet var, at de andre vigtige gældslande, Brasilien og Argentina, ikke viste solidaritet med López Portillos indsats, og derfor gik det ikke hele vejen. Men han begyndte at gennemføre det, og det skete, at samme dag, den 1. september 1982, havde Lyn og jeg et møde med ledelsen af Kreditanstalt für Wiederaufbau i Frankfurt. Og mens López Portillo indførte kapitalkontrol, stod vi i Frankfurt og bød hinanden velkommen, og så kom den største børsmægler fra Frankfurt-børsen ind. Han sagde: »Åh, alt er forbi. Latinamerikanerne har erklæret gældsbomben, banksystemet er færdigt.«

Lyn og jeg smilede bare og sagde: »Nej, nej, bare rolig, det er ikke gældsbomben. Det er bare et forsøg på at få en ordentlig reorganisering af den latinamerikanske gæld, som på det tidspunkt var på 200 milliarder dollars, hvilket i forhold til dagens beløb var en bagatel. Men det var nok til at skræmme banksystemet og Wall Street, at de latinamerikanske lande ville bruge gældsbomben mod dem.« Og min mand begyndte at forklare, at nej, dette er bare et forsøg på at omorganisere det totalt konkursramte system og omdanne kortfristet gæld med høj rente til langfristede kreditlinjer med lav rente for at få ny kredit til investering i produktiv infrastruktur og andre projekter til latinamerikansk integration.

Hvis denne tilgang var gyldig i 1982, er den stadig et absolut gyldigt argument mere end 40 år senere! For hvis man ikke for at adressere denne altomfattende boble, de 2 billioner dollars i udestående gældsderivater, AI-boblen og den militærindustrielle kompleks-boble, der er vævet sammen, sidder vi under Damokles' sværd. Men den tilgang, som Lyndon LaRouche foreslog i 1982, ville stadig være metoden til at gennemføre en ordnet reorganisering og omdanne den ubetalelige

gæld til kreditlinjer til investeringer gennem reorganisering.

Og i betragtning af, at BRIKS-landene absolut forsøger at finde et nyt betalingssystem og udvikle (deres) eget økonomiske system, er bestræbelserne på at oprette Shanghai Cooperation Bank så hurtigt som muligt som et supplement til andre institutioner, såsom Asian Infrastructure Investment Bank eller New Development Bank, for at forsøge at redde det globale finansielle system, eller deres del af det globale finansielle system, fra virkningen af den forestående kollaps af alt-boblen. Jeg tror, at hvis BRIKS-landene henvendte sig til USA og grundlæggende tilbød en form for samarbejde om en sådan ordnet reorganisering, kunne det føre langt, måske ikke med alle, det vedrører, men måske er der andre kanaler, der kunne aktiveres omkring det.

Nu tror jeg, at der absolut er behov for at finde frem til en anden tankegang. Præsident Trump har offentligt erkendt, at han synes, at bygningen af Beringstrædet-tunnelen er en interessant idé, da han blev spurgt om dette efter Alaska-konferencen. Der var også lederen af den russiske statsfond, Kirill Dmitriev, som er en kendt tilhænger af Beringstrædet-tunnelen. Han har talt om de enorme økonomiske fordele, det ville have at åbne hele det østlige Rusland, Sibirien og Arktis, hvor alle grundstofferne i det periodiske system findes, men endnu ikke er udviklet.

Præsident Trump erkendte, at han finder det en interessant idé. Hvis man bygger tunnelen under Beringstrædet, kunne man meget snart, få år senere, bygge et hurtigtogssystem, der ville forbinde en jernbanelinje fra den sydlige spids af Argentina og Chile hele vejen op gennem Amerika, krydse Darien Gap, gå gennem de centralamerikanske lande, nå Nordamerika, Canada, Alaska, gå gennem tunnelen under Beringstrædet, gå hele vejen gennem Eurasien til Gibraltar, Portugal, Spanien. Man kunne bygge Gibraltar-tunnelen og forbinde hele Afrika med et hurtigtogssystem helt til spidsen af Kap Det Gode Håb. Og man kunne på få år rejse med et hurtigtogssystem rundt om hele

verden, fordi andre netværk ville gå til Indien og Indonesien og med andre midler forbinde verden på denne måde.

Hvis man tænker over historiens lange bue, vil det ske, hvis vi ikke sprænger os selv i luften! Det er naturligt, at infrastrukturen, der startede ved floder og have, og da jernbanen blev opfundet, åbnede folk det indre af kontinenterne.

Og vi ser nu på den sidste fase af åbningen af alle kontinenter gennem infrastrukturudvikling, der gør det beboeligt for alle mennesker på denne planet. Som jeg sagde, vil dette ske, hvis vi ikke sprænger os selv i luften i en atomkrig. Det kan blive afbrudt, men det er den naturlige udvikling for menneskearten.

Så hvorfor kan vi ikke tage dette program om »Den nye silkevej bliver Verdenslandbroen«, som er en undersøgelse, vi offentliggjorde i 2014, efter at præsident Xi Jinping havde annonceret den nye silkevej, og lægge det på bordet, for det ville løse alle problemerne. Det ville løse problemet med fattigdom i migration, migranter i Latinamerika og Afrika. Vi kunne genopbygge Mellemøsten med Oase-planen. Hvorfor kan vi ikke hæve det menneskelige sind til et niveau, hvor det er i alles interesse? Skabe et nyt paradigme, der sætter idéen om én menneskehed først.

Og da Dennis nævnte det, er begrebet for det *coincidentia oppositorum*, sammenfaldet af modsætninger, som er en revolutionær tankegang, der blev opfundet af Nicholas af Cusa, som var kardinal i det 15. århundrede. Han er opfinderen af den moderne nationalstat, fordi han i sin skrift *Concordantia Catholica* for første gang i historien præsenterede begrebet det repræsentative system: idéen om, at regeringen kun er legitim med de regeredes samtykke, og at repræsentanterne har et gensidigt forhold mellem regeringen og de regerede, og at

de skal sikre, at begge parter interesser er repræsenteret. Men han var også ophavsmand til ideen om *concordantia*, at enighed i verden som helhed kun kan opnås, hvis alle mikrokosmos udvikler sig og betragter udviklingen af det andet mikrokosmos, dvs. den anden nation, som deres egen interesse.

Denne metode med modsætningernes sammenfald er et meget fascinerende begreb, og jeg ville have brug for meget mere tid til at forklare det. Han var selv klar over, at dette var en fuldstændig revolutionerende måde at nærme sig tingene på, for han sagde: »Jeg tænker nu noget, som ingen menneske nogensinde før har tænkt.« Og han kom naturligt frem til det gennem en teologisk diskussion, som jeg nu vil forkorte. Det handler grundlæggende om, at det menneskelige sind har en evne til altid at tænke det højere En, som er af en højere størrelse og en højere orden end de Mange.

Naturligvis kom han frem til denne idé gennem en teologisk refleksion. Men det er en metode, der kan anvendes på ethvert problem, ethvert område inden for videnskab eller kultur. Jeg har i flere årtier gjort det til en vane at anvende denne tankegang, hvor modsætninger falder sammen, fordi det hjælper enormt med ikke at hænge fast i små detaljer eller sekundære eller tertiære modsætninger, men altid at tænke på det Ene, som måske er noget nyt.

Nicholas sagde også, at man har altid forudseenhed, forudviden om, hvad man leder efter, for hvis man ikke ved, hvad man leder efter, kan man måske finde noget, men man ved ikke, om det er det, man ledte efter. Så man har den forudseenhed, og den forudseenhed, hvis den er baseret på en metodologisk tilgang, vil altid guide en til at finde frem til løsningen på et højere niveau.

Nu tror jeg historisk set, at det højere niveau må være, at vi tager et spring og ikke tænker »nationen først«, ikke MAGA, ikke Amerika først, eller Rusland først, eller Venezuela først, eller Brasilien først, men tænker den ene menneskehed

først og derefter definerer den nationale interesse i sammenhæng med den ene.

Jeg tror, at den statsmand, der også har tænkt på den måde i lang tid, er Xi Jinping, fordi han taler om menneskehedens fælles fællesskab. Og han har for øvrigt også udviklet fire globale initiativer: Globale Sikkerhedsinitiativ, Development-, Civilizational- og Governance Initiatives, som i deres helhed repræsenterer nøjagtig den tilgang, som vi fra Schiller Instituttet også har forfulgt i flere år, nemlig idéen om, at vi absolut er nødt til en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur, der skal tage hensyn til alle enkeltlandes interesser, fordi det ikke fungerer, hvis man udelader ét eller to lande.

Man kan faktisk gå tilbage til Westfalske Fred, som bragte fred, fordi det udviklede dette begreb, at den andens interesser skal tages i betragtning. Og når dette princip blev anvendt, fandt man fred. Og når det ikke blev anvendt, som i Versailles-traktaten, var det forløberen til den næste krig.

Så jeg tror, at det, vi akut har brug for, og måske kan vi tage denne diskussion i dag som udgangspunkt, er at have flere sådanne paneler, måske med deltagelse af alle tænketanke i Latinamerika og måske også andre dele af verden. Måske har vi nogle tænketanke i USA, der ville være egnede til at deltage i det, og lad os begynde at diskutere, hvordan vi kan give os selv et styringssystem, der muliggør menneskehedens overlevelse som helhed.

Det var emnet i *Federalist Papers* i den unge amerikanske republik. Og hvis vi ikke har den diskussion på globalt plan, så udfører vi ikke vores opgave som mennesker.

Helga Zepp-LaRouche address the EIR seminar. Credit: EIRNS